

IDŹ DO

PRZYKŁADOWY ROZDZIAŁ

SPIS TREŚCI

KATALOG KSIĄŻEK

KATALOG ONLINE

ZAMÓW DRUKOWANY KATALOG

TWÓJ KOSZYK

DODAJ DO KOSZYKA

CENNIK I INFORMACJE

ZAMÓW INFORMACJE
O NOWOŚCIACH

ZAMÓW CENNIK

CZYTELNIA

FRAGMENTY KSIĄŻEK ONLINE

Enterprise JavaBeans

Autorzy: Ed Roman, Scott W. Ambler, Tyler Jewell

Tłumaczenie: Paweł Gonera, Mikołaj Szczepaniak

ISBN: 83-7361-073-1

Tytuł oryginału: [Mastering Enterprise JavaBeans, 2nd Edition](#)

Format: B5, stron: 609

Technologia EJB stanowi podstawę platformy Java 2 Enterprise Edition. Umożliwia ona tworzenie komponentów programistycznych działających po stronie serwera, które mogą być instalowane i uruchamiane na serwerach aplikacyjnych różnych producentów, zgodnych ze standardem EJB. Technologia EJB umożliwia zakup gotowych komponentów od konkretnego sprzedawcy, połączenie z komponentami od innego sprzedawcy i uruchomienie ich na serwerze aplikacji dostarczonym przez jeszcze kogoś innego. EJB doczekało się już drugiej wersji specyfikacji. EJB 2.0 wprowadza wiele zmian, w tym nowy rodzaj komponentów: sterowane komunikatami.

Książka „Enterprise JavaBeans” opisuje EJB 2.0 prezentując zarówno podstawowe zagadnienia związane z komponentami EJB, jak i tematy najbardziej zaawansowane. Pokazuje w ten sposób zalety i wady budowania aplikacji opartych na tej technologii. Dzięki tej książce nauczysz się tak pasjonujących zagadnień, jak strategię projektowe EJB, relacje EJB oraz rozmaite spojrzenia na kwestię trwałości danych przetwarzanych przez komponenty. Do zrozumienia tej książki wymagana jest wyłącznie znajomość Javy.

Książka przedstawia:

- Podstawy tworzenia komponentów EJB
- Komponenty sesyjne, encyjne i sterowane komunikatami
- Zarządzanie trwałością, komponenty encyjne typu CMP
- Java Message Service (JMS)
- Relacje między komponentami encyjnymi
- Najlepsze wzorce tworzenia stałych komponentów
- Zarządzanie projektami wykorzystującymi EJB
- Różne serwery EJB i kryteria wyboru serwera
- Budowę aplikacji z wykorzystaniem EJB, serwetów i JSP

Spis treści

O Autorze	15
Przedmowa	17
Wstęp	21
Część I Wprowadzenie	27
Rozdział 1. Wstęp do EJB	29
Przyczyny powstania EJB.....	29
Dziel i zwyciężaj	32
Architektura komponentowa	36
Wprowadzenie Enterprise JavaBeans	37
Dlaczego Java?	38
EJB jako rozwiązanie biznesowe	39
„Ekosystem” EJB	41
Dostawca komponentu	41
Programista aplikacji	42
Wdrożeniowiec EJB	42
Administrator systemu	43
Dostawca kontenera i serwera	43
Sprzedawcy narzędzi	44
Podsumowanie ról	44
Platforma Java 2, Enterprise Edition (J2EE)	46
Technologie J2EE	47
Podsumowanie	51
Rozdział 2. Podstawy EJB.....	53
Komponenty EJB	53
Rodzaje komponentów	54
Obiekty rozproszone. Podstawa technologii EJB.....	55
Obiekty rozproszone i oprogramowanie pośredniczące	57
Jawne oprogramowanie pośredniczące	57
Niejawne oprogramowanie pośredniczące	59
Z czego składa się komponent EJB?	60
Klasa komponentu EJB	60
Obiekt EJB	62
Obiekt domowy	67

Interfejsy lokalne	69
Deskryptor rozmieszczenia	71
Pliki wymagane przez producentów serwerów.....	73
Plik ejb-jar	73
Podsumowanie dotyczące wprowadzonych pojęć.....	74
Podsumowanie	76
Rozdział 3. Twój pierwszy komponent	77
Jak opracować komponent EJB?	77
Interfejs zdalny.....	78
Interfejs lokalny.....	79
Interfejs domowy.....	80
Lokalny interfejs domowy	81
Klasa komponentu	83
Deskryptor rozmieszczenia	86
Pliki wymagane przez producentów serwerów	87
Plik ejb-jar	87
Wdrażanie komponentu.....	88
Opcjonalny plik jar dla klienta EJB	89
Jak wywoływać komponenty?.....	90
Znajdowanie obiektu domowego	90
Uruchamianie systemu	94
Wyjście po stronie serwera	94
Wyjście po stronie klienta	95
Implementacja interfejsów komponentu.....	95
Rozwiązanie	96
Podsumowanie	96
Część II Triada komponentów	97
Rozdział 4. Wprowadzenie do komponentów sesyjnych	99
Czas życia komponentu sesyjnego	99
Podtypy komponentów sesyjnych	100
Stanowe komponenty sesyjne	100
Bezstanowe komponenty sesyjne	101
Specjalne właściwości stanowych komponentów sesyjnych.....	102
Realizowanie efektu gromadzenia komponentów stanowych.....	102
Zasady zarządzania stanem konwersacji.....	104
Zwrotne metody aktywacji i pasywacji.....	105
Podsumowanie implementacji metod	107
Prosty bezstanowy komponent sesyjny	109
Diagramy cyklu życia komponentów sesyjnych.....	116
Podsumowanie	119
Rozdział 5. Wprowadzenie do komponentów encyjnych.....	121
Pojęcia związane z trwałością	122
Serializacja obiektów Javy	122
Odwzorowanie obiektowo-relacyjne	122
Obiektowe bazy danych.....	124
Czym jest komponent encyjny?.....	125
Pliki składające się na komponent encyjny	127
Własności komponentów encyjnych.....	128
Komponenty encyjne — odporność na awarie	128
Komponent encyjny — perspektywa bazy danych	129
Wiele egzemplarzy komponentu encyjnego może reprezentować te same dane.....	130

Egzemplarze komponentów encyjnych mogą być gromadzone.....	131
Istnieją dwa sposoby utrwalania komponentów encyjnych.....	134
Tworzenie i usuwanie komponentów encyjnych.....	135
Wyszukiwanie komponentów encyjnych.....	136
Modyfikacja danych komponentu encyjnego bez EJB.....	137
Kontekst encji.....	138
Metody getEJBLocalObject() oraz getEJBObject().....	139
Metoda getPrimaryKey().....	139
Podsumowanie.....	140
Rozdział 6. Pisanie komponentów encyjnych	
 bezpośrednio zarządzających trwałością.....	141
Podstawy kodowania komponentów encyjnych.....	141
Znajdowanie istniejących komponentów encyjnych — metody ejbFind().....	143
Przykład komponentu encyjnego	
bezpośrednio zarządzającego trwałością — konto bankowe.....	148
Plik Konto.java.....	149
Plik KontoLokalny.java.....	150
Plik KontoDomowy.java.....	151
Plik KontoLokalnyDomowy.java.....	153
Plik KontoKG.java.....	154
Plik KontoKomponent.java.....	155
Plik KontoException.java.....	166
Plik Klient.java.....	166
Deskryptor rozmieszczenia.....	168
Deskryptor rozmieszczenia charakterystyczny dla kontenera EJB.....	170
Przygotowanie bazy danych.....	170
Uruchamianie programu klienta.....	171
Wyjście po stronie serwera.....	171
Wyjście po stronie klienta.....	172
Podsumowanie — cykl życia komponentów encyjnych typu BMP.....	173
Podsumowanie.....	175
Rozdział 7. Pisanie komponentów encyjnych	
 o trwałości zarządzanej przez kontener.....	177
Cechy komponentów encyjnych CMP.....	177
Komponenty encyjne CMP jako podklasy.....	177
Komponenty Encyjne CMP nie zawierają zadeklarowanych pól.....	178
Definiowanie metod zwracających (ustawiających) wartości pól	
w podklasie komponentu.....	180
Komponenty encyjne CMP	
— działanie według abstrakcyjnego schematu trwałości.....	182
Własny język zapytań komponentów encyjnych CMP.....	183
Komponenty encyjne CMP zawierające metody ejbSelect().....	185
Wskazówki dotyczące programowania komponentów encyjnych	
o trwałości zarządzanej przez kontener.....	186
Przykład komponentu encyjnego	
o trwałości zarządzanej przez kontener Linia produktów.....	190
Plik Produkt.java.....	191
Plik ProduktLokalny.java.....	191
Plik ProduktDomowy.java.....	192
Plik ProduktLokalnyDomowy.java.....	194
Plik ProduktKG.java.....	195
Plik ProduktKomponent.java.....	196

Deskryptor rozmieszczenia	200
Deskryptor rozmieszczenia specyficzny dla kontenera	203
Plik Klient.java	203
Uruchamianie programu klienta	206
Cykl życia komponentów encyjnych typu CMP	206
Podsumowanie	207
Rozdział 8. Komponenty sterowane komunikatami — wprowadzenie	209
Powody stosowania komponentów sterowanych komunikatami	210
Java Message Service (JMS)	211
Domeny przesyłania komunikatów	212
Interfejs programowy JMS	214
Połączenie usług JMS z technologią EJB	217
Komponent sterowany komunikatami	219
Programowanie komponentów sterowanych komunikatami	222
Semantyka	222
Prosty przykład	224
Zagadnienia zaawansowane	230
Problemy związane z komponentami sterowanymi komunikatami	233
Uporządkowanie komunikatów	233
Brak wywołań metody <code>ejbRemove()</code>	234
Trujące komunikaty	234
Jak zwracać wyniki do producentów komunikatów?	237
Przyszłość — asynchroniczne wywoływanie metod	241
Podsumowanie	242
Rozdział 9. Dodawanie funkcjonalności do komponentów	243
Wywoływanie komponentów z poziomu innych komponentów	243
Domyślne wyszukiwanie JNDI	244
Odwołania EJB	245
Źródła zasobów	247
Własności środowiska	249
Zagadnienia związane z bezpieczeństwem EJB	251
Krok pierwszy — uwierzytelnienie	251
Krok drugi — autoryzacja	261
Propagacja bezpieczeństwa	269
Mechanizm uchwytów	271
Uchwyty domowe	272
Podsumowanie	272
Część III Zaawansowane elementy technologii Enterprise JavaBeans	273
Rozdział 10. Transakcje	275
Przyczyny stosowania transakcji	275
Operacje atomowe	276
Awaria sieci lub komputera	277
Dane współdzielone przez wielu użytkowników	278
Korzyści płynące ze stosowania transakcji	279
Własności ACID	279
Modele transakcyjne	282
Transakcje płaskie	282
Transakcje zagnieżdżone	284
Inne modele transakcyjne	285

Włączanie transakcji do technologii Enterprise JavaBeans.....	285
Oddzielenie systemu transakcyjnego.....	286
Transakcje deklaratywne, programowane i inicjowane przez klienta.....	286
Wybór stylu transakcji.....	289
Transakcje zarządzane przez kontener.....	291
Wartości atrybutów transakcji EJB.....	292
Transakcje programowane w technologii EJB.....	298
Usługa transakcji obiektów CORBA.....	298
Usługa transakcji Javy (JTS).....	299
Interfejs transakcji Javy (JTA).....	299
Porównanie transakcji deklaracyjnych i programowanych na odpowiednim przykładzie.....	301
Transakcje w kodzie klienta.....	303
Izolacja transakcji.....	305
Potrzeba kontroli współbieżności.....	305
Izolacja w technologii EJB.....	306
Problem brudnego odczytu.....	308
Problem niepowtarzalnego odczytu.....	309
Problem widma.....	310
Izolacja transakcji — podsumowanie.....	311
Izolacja w środowisku EJB.....	312
Pesymistyczna i optymistyczna kontrola współbieżności.....	312
Transakcje rozproszone.....	313
Trwałość i dwufazowy protokół zatwierdzania.....	314
Protokół komunikacji transakcyjnej oraz kontekst transakcji.....	316
Projektowanie konwersacji transakcyjnych w technologii EJB.....	317
Podsumowanie.....	320
Rozdział 11. Powiązania komponentów typu BMP i CMP.....	321
Różnice pomiędzy CMP i BMP.....	322
Licznosc.....	322
Związki 1:1.....	324
Związki 1:N.....	327
Związki M:N.....	331
Kierunkowość.....	338
Implementowanie kierunkowości w komponentach typu BMP.....	338
Implementowanie kierunkowości w komponentach typu CMP.....	339
Kierunkowość może nie odwzorowywać schematu bazy danych.....	341
Dwukierunkowe czy jednokierunkowe?.....	342
Leniwe ładowanie.....	342
Agregacja, składanie oraz usuwanie kaskadowe.....	343
Relacje i język EJB-QL.....	345
Związki rekursywne.....	346
Związki cykliczne.....	347
Integralność powiązań.....	348
Relacje, integracja związków oraz kod klienta.....	349
Podsumowanie.....	351
Rozdział 12. Najlepsze nawyki utrwalania danych.....	353
Kiedy korzystać z komponentów encyjnych?.....	354
Kontrola.....	354
Analogie przekazywania parametrów.....	354
Dane proceduralne i obiektowe.....	355
Buforowanie.....	355

Wymuszenie niezależności schematu bazy danych.....	356
Łatwość użycia.....	356
Migracja.....	357
Błyskawiczne wytwarzanie aplikacji.....	357
Wybór pomiędzy CMP a BMP.....	358
Redukcja ilości kodu i błyskawiczne wytwarzanie aplikacji.....	358
Wydajność.....	358
Błędy.....	359
Kontrola.....	359
Niezależność serwera aplikacji i bazy danych.....	360
Relacje.....	360
Zrozumienie zasadności poniesionych kosztów.....	361
Wybór odpowiedniej ziarnistości dla komponentów encyjnycy.....	361
Wskazówki dotyczące utrwalania danych.....	362
Uważaj na niezgodność impedancji obiektowo-relacyjnej.....	363
Szytwe i miękkie kodowanie instrukcji języka SQL.....	363
Kiedy stosować procedury składowane?.....	364
Normalizacja i denormalizacja.....	366
Wykorzystaj model obiektowy EJB do projektowania modelu danych.....	368
Postępuj zgodnie z dobrym schematem projektowania danych.....	368
Używaj kluczy zastępczych.....	369
Zrozumienie przebiegu aktualizacji bazy danych.....	370
Wersjonowanie komponentów EJB.....	370
Wykorzystywanie istniejących projektów bazy danych.....	372
Obsługa dużych zbiorów wyników.....	381
Podsumowanie.....	382
Rozdział 13. Najlepsze praktyki EJB oraz optymalizacja wydajności.....	383
Korzystanie ze stanowoci i bezstanowoci.....	383
Kiedy korzystać z komunikatów, a kiedy z RMI-IIOP?.....	385
W jaki sposób zagwarantować czas odpowiedzi na etapie planowania obciążenia?.....	389
Jak w EJB realizować wzorzec singleton?.....	390
Opakowywanie komponentów encyjnycy komponentami sesyjnymi.....	390
Optymalizacja wydajności komponentów encyjnycy.....	392
Wybór pomiędzy interfejsami lokalnymi a zdalnymi.....	394
Jak uruchamiać EJB?.....	394
Partycjonowanie zasobów.....	396
Łączenie komponentów.....	397
Tworzenie komponentów wielokrotnego użyciu.....	398
Użycie XML-a w systemach EJB.....	399
Integracja istniejących systemów z EJB.....	400
Podsumowanie.....	402
Rozdział 14. Klastry.....	403
Omówienie systemów dużej skali.....	403
Co to jest system dużej skali?.....	404
Podstawowa terminologia.....	405
Partycjonowanie klastra.....	406
Tworzenie klastrów EJB.....	410
Jak można klasteryzować EJB?.....	410
Koncepcja powtarzalności.....	411
Klasteryzacja bezstanowycy komponentów sesyjnych.....	413
Klasteryzacja komponentów sesyjnych ze stanem.....	415
Klasteryzacja komponentów encyjnycy.....	416
Klasteryzacja komponentów sterowanych komunikatami.....	420

Inne zagadnienia klasteryzacji EJB	421
Pierwszy kontakt	421
Kod obsługi początkowego dostępu	421
Podsumowanie	422
Rozdział 15. Właściwe rozpoczęcie projektu EJB	423
Sporządzenie listy wymagań	423
Czy technologia J2EE jest właściwa?	424
Czy technologia EJB jest właściwa?	424
Zatrudnianie pracowników realizujących projekt	428
Projektowanie kompletnego modelu obiektowego	429
Implementacja jednego pionowego segmentu	430
Wybór serwera aplikacji	432
Podział zespołu	433
Inwestycja w narzędzia	435
Inwestycja w standardowy proces generacji aplikacji	435
Kolejne kroki	436
Podsumowanie	436
Rozdział 16. Wybór serwera EJB	437
Zgodność z J2EE 1.3	438
Wymienny JRE	438
Narzędzia konwersji	438
Skomplikowane odwzorowania	438
Obsługa sterowników JDBC innych producentów	439
Opóźnione ładowanie	439
Opóźniony zapis do bazy danych	439
Wymienne moduły utrwalania	439
Buforowanie danych w pamięci	440
Zintegrowana obsługa wielowarstwowości	440
Skalowalność	440
Wysoka dostępność	441
Bezpieczeństwo	441
Integracja z IDE	442
Integracja z edytorem UML	442
Inteligentne wyrównywanie obciążenia	443
Bezstanowa praca pomimo awarii	443
Klasteryzacja	443
Java Management Extension (JMX)	444
Pomoc dla administratora	444
Instalacja w czasie pracy serwera	444
Pula instancji	444
Automatyczna generacja EJB	445
Bezpieczne wyłączenie	445
Instalacja w czasie pracy	445
Transakcje rozproszone	445
Doskonała architektura komunikatów	446
Dostarczane komponenty EJB	446
Architektura J2EE Connector Architecture (JCA)	446
Usługi WWW	447
Organizacja pracy	447
Open Source	448
Usługi specjalizowane	448
Kryteria nietechniczne	449
Podsumowanie	449

Rozdział 17. Integracja EJB-J2EE. Tworzenie kompletnej aplikacji	451
Problem biznesowy.....	451
Wersja zapoznawcza gotowej witryny	452
Określanie wymagań technicznych.....	454
Model obiektowy warstwy logiki biznesowej.....	455
Model obiektowy warstwy prezentacji	461
Przykładowy kod.....	467
Podsumowanie	472
Dodatki	473
Dodatek A Samouczek RMI-IIOP oraz JNDI.....	475
Java RMI-IIOP	476
Zdalne wywoływanie metod.....	476
Zdalne interfejsy	478
Implementacja obiektów zdalnych.....	479
Pienki i szkielety.....	481
Serializacja obiektów i przekazywanie parametrów.....	482
Przekazywanie parametrów przez wartość.....	482
Serializacja obiektów.....	483
Co powinno być oznaczone jako transient?.....	485
Serializacja obiektów i RMI-IIOP	485
Java Naming and Directory Interface (JNDI).....	487
Usługi nazw i usługi katalogowe	488
Problemy z usługami nazw i katalogami.....	490
Wprowadzenie do JNDI	490
Zalety JNDI.....	490
Architektura JNDI.....	491
Koncepcje JNDI.....	492
Programowanie z wykorzystaniem JNDI.....	495
Integracja RMI-IIOP oraz JNDI.....	496
Dołączanie serwera RMI-IIOP i JNDI.....	498
Wyszukiwanie serwera RMI-IIOP za pomocą JNDI.....	499
Podsumowanie	499
Dodatek B Współpraca z CORBA	501
Co to jest CORBA.....	501
CORBA jako podstawa dla EJB	502
Dlaczego powinniśmy przywiązywać wagę do standardu CORBA?.....	502
Wady CORBA.....	503
Sposób działania CORBA.....	503
Object Request Broker	503
Język definicji interfejsu OMG	504
Tłumaczenie OMG IDL na konkretne języki	506
Statyczne wywołania CORBA.....	506
Bogactwo usług CORBA	508
Wymagania dla RMI-IIOP.....	508
Wymagania dotyczące współpracy RMI-CORBA	509
Łączenie RMI i CORBA.....	509
Realizacja współpracy RMI i CORBA — przegląd.....	514
Implementacja klienta RMI-IIOP z obiektami CORBA.....	514
Implementacja klienta CORBA z obiektami RMI-IIOP	515
Ładowanie początkowe przy wykorzystaniu RMI-IIOP i CORBA.....	515
Współdziałanie CORBA i EJB.....	516
Przykładowy kod.....	516
Podsumowanie	518

Dodatek C	Deskryptory instalacji	519
	Jak czytać DTD?	519
	Nagłówek i element główny	520
	Definiowanie komponentów sesyjnych	521
	<session>	521
	Definiowanie komponentów encyjnyc	522
	<entity>	523
	<cmp-field>	525
	<query>	525
	<query-method>	525
	<method-params>	525
	Definiowanie komponentów sterowanych zdarzeniami	526
	<message-driven>	526
	<message-driven-destination>	527
	Definiowanie właściwości środowiska	528
	<env-entry>	528
	Definiowanie referencji EJB	528
	<ejb-ref>	529
	<ejb-local-ref>	530
	Definiowanie zabezpieczeń	530
	<security-role-ref>	531
	<security-identity>	531
	<run-as>	531
	Zarządzanie zasobami	531
	<resource-ref>	532
	<resource-env-ref>	532
	Definiowanie relacji	533
	<relationships>	534
	<ejb-relation>	534
	<ejb-relationship-role>	534
	<relationship-role-source>	535
	<cmr-field>	535
	Definiowanie deskryptora danych składowych	535
	<assembly-descriptor>	536
	<security-role>	537
	<method-permission>	537
	<container-transaction>	537
	<exclude-list>	538
	<method>	538
	<method-params>	538
Dodatek D	Język zapytań EJB (EJB-QL)	539
	Przegląd	539
	Prosty przykład	540
	Potęga relacji	541
	Składnia EJB-QL	542
	Klauzula FROM	542
	Klauzula WHERE	544
	Klauzula SELECT	547
	Tablice prawdy	550
	Uwagi końcowe	551
	Podsumowanie	552

Dodatek E	Krótki przewodnik po EJB.....	553
	Diagramy komponentów sesyjnych.....	553
	Diagramy bezstanowych komponentów sesyjnych.....	554
	Diagramy komponentów sesyjnych ze stanem.....	555
	Diagramy komponentów encyjnyc.....	557
	Diagramy komponentów sterowanych zdarzeniami.....	561
	Przewodnik po EJB API.....	562
	EJBContext.....	562
	EJBHome.....	563
	EJBLocalHome.....	563
	EJBLocalObject.....	564
	EJBMetaData.....	564
	EJBObject.....	565
	EnterpriseBean.....	565
	EntityBean.....	566
	EntityContext.....	571
	Handle.....	571
	HomeHandle.....	571
	MessageDrivenBean.....	572
	MessageDrivenContext.....	573
	SessionBean.....	573
	SessionContext.....	573
	SessionSynchronization.....	575
	Przewodnik po wyjątkach.....	575
	Przewodnik po transakcjach.....	577
	Skorowidz.....	581

Rozdział 1.

Wstęp do EJB

Enterprise JavaBeans (EJB) jest komponentową architekturą aplikacji działających po stronie serwera, która znacznie upraszcza proces budowy, przeznaczonych dla przedsiębiorstw, rozproszonych aplikacji komponentowych w Javie. Za pomocą komponentów EJB możesz pisać skalowalne, niezawodne i bezpieczne aplikacje bez potrzeby tworzenia własnych skomplikowanych szkieletów systemów rozproszonych. Technologia EJB daje możliwość błyskawicznego opracowywania aplikacji działających po stronie serwera; możesz szybko i łatwo konstruować w Javie komponenty dla serwera w oparciu o napisaną wcześniej infrastrukturę rozproszoną dostarczoną z zewnątrz. EJB zostały zaprojektowane, by wspierać przenośność i możliwość ponownego wykorzystania aplikacji dla sprzedawców oprogramowania pośredniczącego dla przedsiębiorstw.

Jeśli pierwszy raz masz do czynienia z techniką komputerową przeznaczoną dla rozwiązań biznesowych, poniższe pojęcia powinny Ci pomóc zrozumieć istotę problemu. Technologia EJB jest tematem skomplikowanym i wymaga obszernych objaśnień. W tym rozdziale zaprezentujemy EJB, udzielając odpowiedzi na poniższe pytania:

- ◆ Jakich struktur potrzebujesz do zbudowania dobrego rozproszonego i obiektowego rozwiązania?
- ◆ Czym są komponenty EJB i co daje ich użycie?
- ◆ Jakie są najważniejsze elementy swojego „ekosystemu EJB”?

Wyjaśnijmy sobie te zagadnienia, wykorzystując metodę burzy mózgów.

Przyczyny powstania EJB

Rysunek 1.1 przedstawia schemat typowej aplikacji biznesowej. Taka aplikacja mogłaby działać w dowolnym przedsiębiorstwie i rozwiązywać dowolne problemy biznesowe. Oto kilka przykładów:

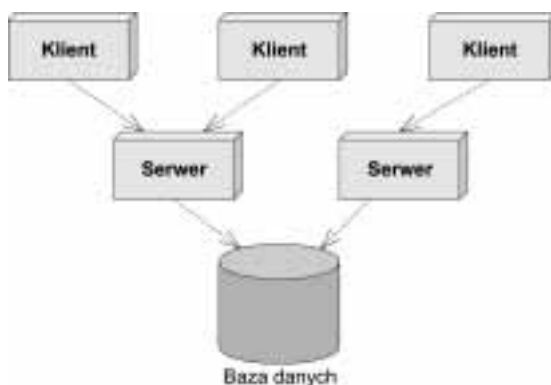
- ◆ system handlu papierami wartościowymi,
- ◆ aplikacja bankowa,

- ♦ centrum obsługi klienta,
- ♦ system obsługi zaopatrzenia,
- ♦ aplikacja analizy ryzyka ubezpieczeniowego.

Zwróć uwagę na fakt, że przedstawiona aplikacja jest **systemem rozproszonym**. Rozbiliśmy to, co normalnie byłoby dużym, jednolitym tworem, i oddzieliliśmy od siebie poszczególne obszary aplikacji tak, by powstałe warstwy były od siebie niezależne.

Spójrz na rysunek i zadaj sobie następujące pytanie: „Jeśli jednolitą aplikację rozbijemy na system rozproszony z wieloma klientami łączącymi się z wieloma serwerami i bazami danych za pośrednictwem sieci, co powinno być naszym głównym zmartwieniem w odniesieniu do nowego systemu (patrz rysunek 1.1)?”.

Rysunek 1.1.
Standardowa
architektura
klient-serwer

Zastanów się przez chwilę nad możliwie dużą liczbą zagadnień. Następnie przewróć stronę i porównaj swoją listę z naszą. Tylko nie oszukuj!

W przeszłości większość przedsiębiorstw budowało swoje własne oprogramowanie. Przykładowo, firma oferująca usługi finansowe mogła budować oprogramowanie pośredniczące, które wspomagało system handlu akcjami.

Obecnie przedsiębiorstwa, które same konstruują usługi pośredniczące, ponoszą spore ryzyko. Wykorzystywane obecnie oprogramowanie jest bardzo skomplikowane w budowie i konserwacji, wymaga wiedzy eksperckiej i jest całkowicie niezrozumiałe dla pracowników większości firm. Po co więc tworzyć coś, co można kupić?

Pomysł serwera aplikacji pojawił się, by umożliwić Ci kupowanie oprogramowania realizującego usługi pośredniczące, zamiast jego samodzielnego budowania. Serwery aplikacji udostępniają najbardziej popularne usługi, jak zarządzanie zasobami, obsługa sieci i wiele innych. Serwery takie pozwalają Ci skupić się na samej aplikacji bez potrzeby martwienia się o całe oprogramowanie pośredniczące potrzebne do stworzenia dobrego rozwiązania dla serwera. Piszesz więc kod dostosowany do potrzeb Twojego przedsiębiorstwa i umieszczasz go w odpowiednim środowisku wykonawczym serwera aplikacji. I w ten sposób, zgodnie z zasadą *dziel i zwyciężaj*, rozwiązujesz swój problem biznesowy.

Ważne problemy związane z budową dużych systemów biznesowych

Powinieneś mieć już przygotowaną skromną listę problemów, które musiałbyś mieć na uwadze podczas budowy dużego systemu biznesowego. Oto krótka lista poważnych problemów, z którymi musimy się zmierzyć. Nie przejmuj się, jeśli nie wszystkie na razie rozumiesz, wkrótce je poznasz:

- ♦ Zdalne wywoływanie metod. Potrzebujemy reguł opisujących proces łączenia klienta z serwerem przez sieć komputerową. Problem dotyczy wysyłania żądań wywołań metod, przesyłania parametrów i wiele innych.
- ♦ Zrównoważenie obciążeń. Klienci muszą być kierowane do serwera o najmniejszym obciążeniu. Jeśli przydzielony serwer jest przeładowany, natychmiast powinno nastąpić przekierowanie do innego serwera.
- ♦ Przezroczystość błędów. Czy w przypadku awarii serwera lub sieci można przekierować klienta do innego serwera bez przerywania usługi? Jeśli tak, to jak szybko można to zrobić? W ciągu kilku sekund, minut? Jakie rozwiązanie można zaakceptować w przypadku Twojego problemu biznesowego?
- ♦ Integracja warstw. Kod musi być tak napisany, by utrzymywać dane biznesowe w bazach danych oraz by mógł współpracować z aktualnie działającym systemem.
- ♦ Transakcje. Co stanie się, jeśli klienty będą jednocześnie próbowali dostać się tego samego rekordu w bazie danych? Co stanie się, jeśli baza danych ulegnie awarii? Rozwiązaniem tych problemów jest system transakcji.
- ♦ Grupowanie. Co stanie się, jeśli serwer stanowy ulegnie awarii? Czy jego stan był zachowany na wszystkich pozostałych serwerach tak, by klient mógł kontynuować swoje działania na innym serwerze?
- ♦ Dynamiczne przegrupowania. Jak dokonać aktualizacji systemu w czasie jego działania? Czy musisz wyłączyć usługę czy może działać cały czas?
- ♦ Bezpieczne wyłączenie. Jeśli musisz przerwać działanie serwera, czy możesz to zrobić gładko, bez potrzeby przerywania usług aktualnie połączonych klientów?
- ♦ Zapisywanie w dzienniku i kontrolowanie. Jeśli coś nie działa poprawnie, czy mamy zapis wszystkich operacji, który umożliwia określenie przyczyny błędu? Dziennik mógłby nam pomóc wykryć i usunąć błąd tak, by więcej się nie powtórzył.
- ♦ Zarządzanie systemami. W przypadku katastrofalnego błędu, kto jest odpowiedzialny za monitorowanie naszego systemu? Chcielibyśmy dysponować oprogramowaniem monitorującym, które, w przypadku awarii, poinstruuje administratora systemu o kierunkach możliwych działań.
- ♦ Wątki. Obecnie działające systemy charakteryzują się dużą liczbą użytkowników łączących się z pojedynczym serwerem. Taki serwer musi być w stanie obsłużyć wiele żądań od klientów jednocześnie. Musi więc być zaprogramowany jako aplikacja wielowątkowa.
- ♦ Oprogramowanie oparte na przesyłaniu komunikatów. Pewne rodzaje żądań wymagają komunikacji opartej na komunikatach, która bardzo luźno wiąże klienta z serwerem. Potrzebujemy więc całej infrastruktury przeznaczonej do obsługi mechanizmów wymiany wiadomości.
- ♦ Cykl życia obiektu. Obiekty istniejące wewnątrz aplikacji serwera powinny być tworzone i usuwane w zależności od, odpowiednio, zwiększającego lub zmniejszającego się obciążenia serwera.

- ◆ Zarządzanie zasobami. Jeśli dany klient aktualnie nie korzysta z usług serwera, cenne zasoby serwera można zwrócić do puli dostępnych zasobów tak, by można z nich było skorzystać, jeśli do serwera podłączy się inny klient. Do takich zasobów zaliczamy gniazda (np. połączenia do bazy danych) oraz obiekty istniejące wewnątrz serwera.
- ◆ Bezpieczeństwo. Serwery i bazy danych muszą być zabezpieczone przed włamaniami. Uprawnieni użytkownicy powinni mieć dostęp jedynie do określonych operacji, które są niezbędne w ich pracy.
- ◆ Pamięć podręczna. Załóżmy, że mamy pewne dane w bazie danych, do których mają dostęp wszystkie klienty, jak np. wspólny katalog produktów. Po co serwer miałby wielokrotnie wyciągać te same dane z bazy danych. Można przecież przechowywać je w pamięci serwera i ograniczyć w ten sposób kosztowne operacje sieciowe i zapytania do bazy danych.
- ◆ I wiele, wiele innych zagadnień.

Każde z powyższych zagadnień wymaga osobnego obsłużenia i wykonania poważnych obliczeń po stronie aplikacji serwera. Obsługa wspomnianych problemów jest niezbędna w przypadku wszystkich rozwiązań biznesowych. Wymaga sporej wiedzy i stosowania dobrych struktur. Połączone usługi rozwiązujące wypunktowane powyżej kwestie nazywamy oprogramowaniem pośredniczącym.

Dziel i zwyciężaj

Omówiliśmy właśnie sposób tworzenia swojego oprogramowania pośredniczącego na bazie **serwera aplikacji**, co umożliwi nam skupienie się na samym problemie biznesowym. Mamy jednak jeszcze lepszą wiadomość: istnieje możliwość zakupu i wykorzystania częściowych rozwiązań tego problemu.

Aby osiągnąć swój cel, musisz zbudować aplikację, składając dostępne **komponenty**. Komponent jest kodem implementującym dobrze zdefiniowane interfejsy. Jest łatwym do zarządzania, odrębnym fragmentem logiki aplikacji. Komponenty same w sobie nie są aplikacjami — nie mogą działać samodzielnie. Mogą być raczej wykorzystane jak elementy układanki, która rozwiązuje szerszy problem.

Idea zastosowania komponentów programowych jest pomysłem dającym wielkie możliwości. Firma może kupić dobrze zdefiniowany moduł rozwiązujący dany problem i połączyć go z innymi komponentami rozwiązującymi większe problemy. Przykładowo, rozważ komponent programowy obliczający ceny towarów. Nazwijmy go *komponentem cenowym*. Przekazujesz temu komponentowi dane o zbiorze produktów i otrzymujesz od niego łączną wartość zamówienia.

Problem określania ceny może być całkiem skomplikowany. Przykładowo, załóżmy, że zamawiamy części komputerowe, jak pamięć czy dysk twardy. Komponent cenowy zwraca poprawną cenę w oparciu o *zasady wyceny*, które mogą zawierać:

- ◆ **Cenę podstawową** pojedynczej kości pamięci lub dysku twardego.
- ◆ **Rabat ilościowy** przyznawany klientowi przy zakupie powyżej 10 modułów pamięci.

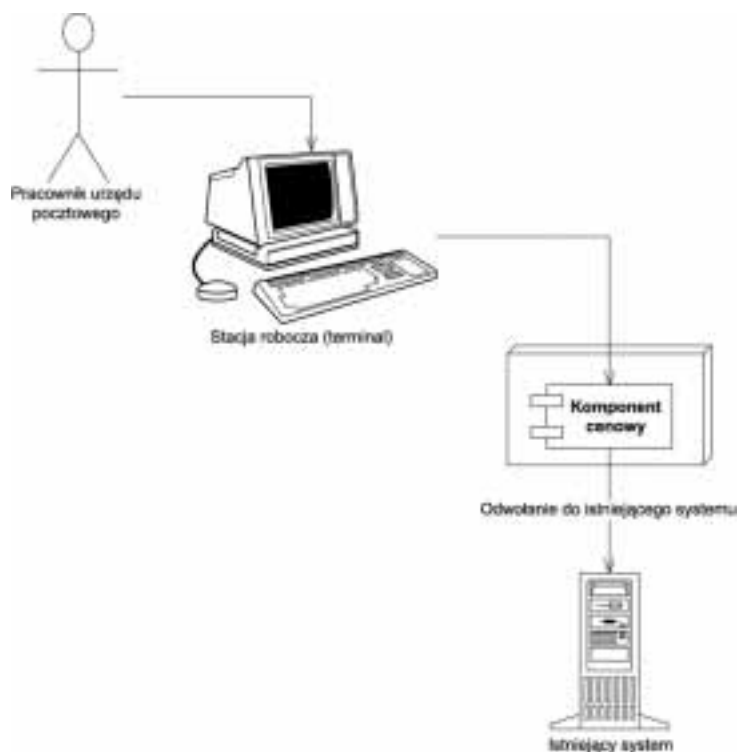
- ♦ **Rabat zestawowy** przyznawany klientowi za zakup zarówno pamięci, jak i dysku twardego.
- ♦ **Rabat stałego klienta**, który przyznaje się ważnym klientom.
- ♦ **Rabat miejscowy** zależny od miejsca zamieszkania klienta.
- ♦ **Dodatkowe koszty**, jak koszt przesyłki czy podatek.

Powyższe zasady wyceny nie dotyczą oczywiście jedynie części komputerowych. W innych dziedzinach, takich jak sprzedaż urządzeń dla opieki zdrowotnej czy biletów lotniczych, wymagana jest podobna do opisanej powyżej funkcjonalność. Byłoby oczywiście wielkim marnotrawstwem środków, gdyby wszystkie przedsiębiorstwa potrzebujące skomplikowanego mechanizmu wyceny, musiały pisać własne wyszukane rozwiązania tego problemu. Sensowny staje się więc handel gotowymi, uogólnionymi wersjami komponentów obliczających wartości zamówień, które mogą być wielokrotnie wykorzystywane przez różne przedsiębiorstwa. Przykładowo:

1. Poczta Polska może wykorzystać komponent naliczania cen do wyznaczania kosztów wysyłania paczek. Prezentujemy to na rysunku 1.2.

Rysunek 1.2.

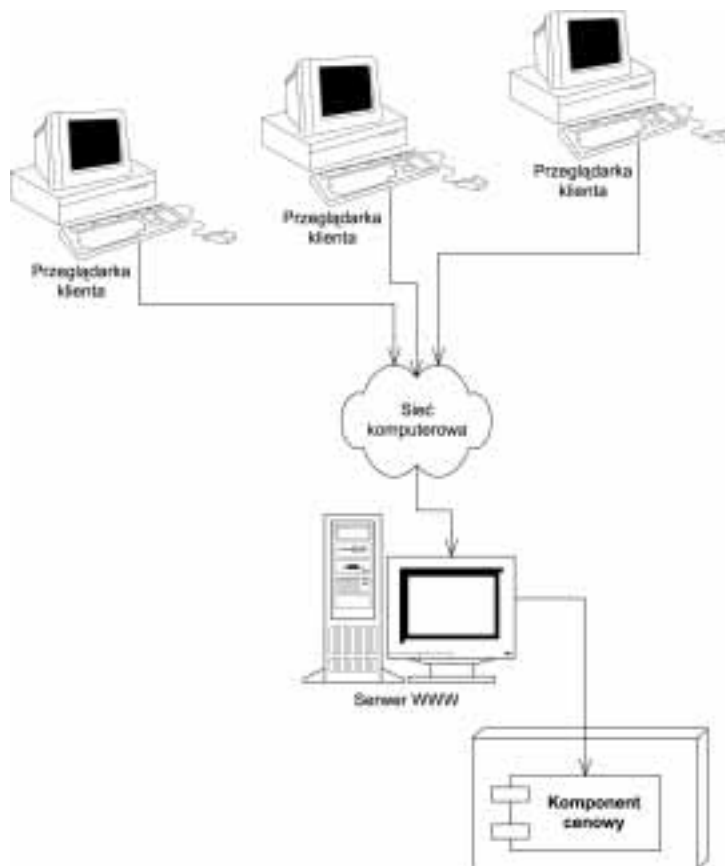
Ponowne wykorzystanie komponentu cenowego w urzędzie pocztowym

2. Producent samochodów może używać tego komponentu do wyznaczania cen samochodów. Wystarczy, że umieści w Internecie witrynę umożliwiającą klientom firmy zapoznanie się z cenami samochodów w zależności, na przykład, od wyposażenia. Takie zastosowanie prezentujemy na rysunku 1.3.

Rysunek 1.3.

Ponowne wykorzystanie komponentu cenowego do wyznaczania cen samochodów w zależności od wskazanego przez użytkownika wyposażenia

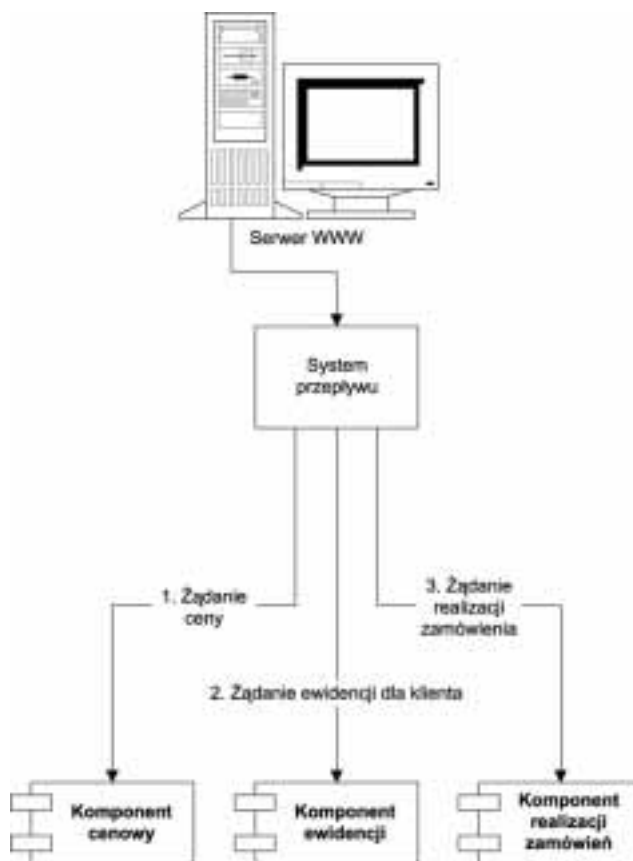
3. Internetowy sklep spożywczy może wykorzystywać nasz komponent jako jedną z odrębnych części kompletnego systemu informatycznego. Gdy użytkownik kupuje artykuły spożywcze przez Internet, komponent cenowy oblicza najpierw wartość zamówienia, następnie inny komponent ewidencjonuje zamówienie z wygenerowaną ceną, a na końcu, trzeci komponent wypełnia zamówienie, ustalając konkretne towary ze sklepu przeznaczone dla użytkownika końcowego. Takie rozwiązanie zaprezentowaliśmy na rysunku 1.4.

Komponenty, które możemy wielokrotnie wykorzystywać, są rozwiązaniem bardzo kuszącym ze względu na możliwość błyskawicznego opracowywania aplikacji. Tworząc sklep internetowy, można znacznie szybciej zmontować kompletną aplikację z napisanych wcześniej komponentów, niż pisząc całą aplikację począwszy od szkicu. Oznacza to, że:

- ♦ **Stworzenie takiego sklepu wymaga znacznie mniej wiedzy specjalistycznej.** W naszym podejściu możemy postrzegać komponent cenowy jak czarną skrzynkę i nie potrzebujemy skomplikowanej wiedzy na temat algorytmów wyznaczania cen.

Rysunek 1.4.

Ponowne wykorzystanie komponentu cenowego jako części kompletnego rozwiązania realizującego problem handlu elektronicznego

- ♦ **Aplikacja jest tworzona szybciej.** Dostawca komponentu napisał już część systemu, możemy więc wykorzystać włożoną przez niego pracę w celu ograniczenia czasu niezbędnego do realizacji całego projektu.
- ♦ **Koszt posiadania systemu jest mniejszy.** Źródłem utrzymania dostawcy naszego komponentu są właśnie sprzedawane komponenty. Jeśli więc dany producent komponentów chce utrzymać się na rynku, musi dostarczyć wyczerpującą dokumentację i pomoc techniczną. Ponieważ sprzedawca komponentów jest ekspertem w tej dziedzinie, dostarczony przez niego fragment oprogramowania ma mniej błędów i jest wydajniejszy niż oprogramowanie tworzone samodzielnie. Wszystkie te właściwości kupowanych komponentów sprawiają, że koszt utrzymania sklepu internetowego jest niższy.

Gdy określono już zasady pisania i wykorzystywania komponentów, narodził się rynek komponentów, na którym ich producenci mogą wielokrotnie sprzedawać firmom te same produkty. Komponenty umieszcza się na serwerach aplikacji, czego efektem jest kompletne oprogramowanie pośredniczące.

Czy rynek komponentów jest mitem?

Obecnie istniejący rynek komponentów jest bardzo mały. Przez całe lata mieliśmy nadzieję, że rynek ten w pewnym momencie eksploduje, ale wciąż pozostaje to w sferze planów. Istnieje wiele powodów, dla których niezależni sprzedawcy oprogramowania (ang. *Independent Software Vendors* — *ISVs*) nie udostępniają swoich komponentów:

- ◆ **Dojrzałość.** Ponieważ komponenty działają w serwerach aplikacji, serwery te muszą mieć ostateczny kształt, zanim będzie można tworzyć dla nich komponenty.
- ◆ **Polityka.** Wielu niezależnych twórców napisało swoje własne oprogramowanie dla serwerów aplikacji. Niektórzy z nich bezpodstawnie uważają to za źródło swojej wysokiej pozycji na rynku.
- ◆ **Niepewna wartość.** Większość wydawców oprogramowania uzależnia swoją produkcję od określonych potrzeb konkretnych klientów. Ponieważ, dla wielu klientów, komponenty są czymś nowym, nie zgłaszają producentom oprogramowania zapotrzebowania na tego typu produkty.

W naszej opinii rynek komponentów ostatecznie eksploduje, jest to jedynie kwestia czasu. Jeśli pracujesz dla niezależnego sprzedawcy oprogramowania, powstanie takiego rynku może być dla Ciebie wielką szansą.

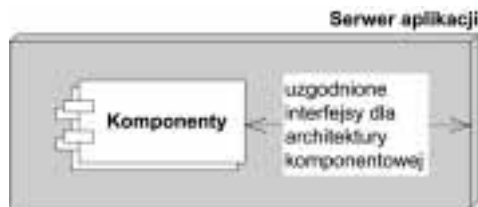
Dobłą wiadomością jest to, że taki rynek już zaczyna się wyłaniać. Większość dostawców rozwiązań dla handlu elektronicznego (jak Ariba, Broadvision, Vignette itp.) oferuje lub ogłosiła, że będą mieli w ofercie, obsługę serwerów w pracujących technologii opartej na Javie.

W międzyczasie będziesz musiał zbudować swoje własne komponenty na podstawie szkicu funkcjonowania Twojej firmy. Niektórzy z klientów firmy Middleware Company próbują robić to, wyznaczając grupy programistów, których zadaniem jest tworzenie komponentów dla innych działów. A zatem, zespoły te funkcjonują w rzeczywistości jak wewnętrzni niezależni sprzedawcy oprogramowania.

Architektura komponentowa

Minęło wiele lat, zanim przyjął się pomysł architektury wielowarstwowej dla serwerów. W tym czasie na rynku pojawiło się ponad pięćdziesiąt serwerów aplikacji. Początkowo, wszystkie one udostępniały usługi komponentowe w zastrzeżony dla pojedynczych rozwiązań, niestandardowy sposób. Działo się tak, ponieważ nie istniała uzgodniona wspólnie definicja komponentów. Efekt? Gdy raz zdecydowałeś się na konkretny serwer aplikacji, Twoje możliwości doboru modułów ograniczały się do oferty dostawcy serwera. To znacznie ograniczyło przenośność stosowanych rozwiązań i stało się źródłem sukcesu Javy, która promowała otwartość i właśnie przenośność. Sytuacja w świecie serwerów aplikacji była ogromną przeszkodą dla handlu komponentami, ponieważ ich sprzedawcy nie mogli łączyć komponentów napisanych dla jednego serwera aplikacji z komponentami napisanymi dla innego serwera.

Potrzebne jest więc porozumienie dotyczące zbioru interfejsów pomiędzy serwerami aplikacji a komponentami. Takie porozumienie pozwoliłoby na stosowanie dowolnych komponentów na dowolnych serwerach aplikacji. W takim układzie możliwe byłoby wymienianie komponentów w różnych serwerach aplikacji bez potrzeby zmiany kodu czy rekompilacji samych komponentów. Efektem takiego porozumienia jest architektura komponentowa (patrz rysunek 1.5).

Rysunek 1.5.*Architektura
komponentowa*

Jeśli próbujesz wyjaśnić sobie pojęcie komponentów w języku nietechnicznym, proponujemy poniższe analogie:

- ♦ Każdy odtwarzacz CD może odtwarzać standardowe płyty kompaktowe. Możesz postrześć serwer aplikacji jako odtwarzacz CD, zaś komponenty jako płyty.
- ♦ W Polsce każdy telewizor może wyświetlać dowolny nadawany w Europie program, ponieważ wykorzystywany jest jeden standard, PAL. Możesz postrześć serwer aplikacji jako telewizor, zaś komponenty jako programy telewizyjne.

Wprowadzenie Enterprise JavaBeans

Standard Enterprise JavaBeans jest architekturą komponentową dla pisanych w Javie komponentów przeznaczonych dla serwerów. Zgodność komponentów i serwerów aplikacji umożliwia stosowanie dowolnych komponentów wewnątrz dowolnych serwerów aplikacji. Komponenty EJB są łatwe w stosowaniu i mogą być importowane i ładowane w serwerze aplikacji, który wiąże zawarte w sobie komponenty.

Poniżej przedstawiamy trzy najważniejsze zalety technologii EJB:

1. Jest efektem porozumienia pomiędzy producentami. Każdy użytkownik komponentów EJB może będzie w stanie wykorzystać ich rozpowszechnione zastosowania. Ponieważ programowanie komponentów EJB jest we wszystkich przypadkach podobne, łatwiej będzie w przyszłości zatrudnić pracowników, którzy zrozumieją nasz istniejący system (jeśli będą mieli jakieś wcześniejsze doświadczenia w programowaniu EJB), łatwiejsze też będzie poznanie najlepszych technik programowania w celu ulepszenia systemu (np. czytając książki podobne do tej), ułatwiona będzie współpraca z partnerami biznesowymi (ponieważ technologia EJB zapewnia zgodność) i, wreszcie, łatwiejsza będzie sprzedaż oprogramowania, ponieważ klienci będą skłonni zaakceptować nasze rozwiązania. Zasadnicze znaczenie ma tutaj podejście „naucz się raz, koduj gdziekolwiek”.
2. Przenośność jest łatwiejsza. Specyfikacja EJB jest opublikowana i dostępna wszystkim za darmo. Ponieważ EJB jest standardem, nie musisz ryzykować stosowania opatentowanego oprogramowania pojedynczego producenta. Mimo że przywilej przenośności nigdy nie będzie darmowy, standardowe rozwiązania są dużo tańsze.

3. Błyskawiczne tworzenie aplikacji. Twoja aplikacja może być konstruowana szybciej, ponieważ otrzymujesz całe oprogramowanie pośredniczące razem z serwerem aplikacji. Ograniczasz również bałagan związany z konserwacją systemu.

Zauważ, że mimo iż komponenty EJB mają wiele zalet, istnieją przypadki, w których ich stosowanie nie jest dobrym rozwiązaniem. Rozdział 15. zawiera kompletną analizę sytuacji, w których należy (lub nie należy) stosować technologię EJB.

Fizycznie komponenty EJB są w rzeczywistości połączeniem dwóch elementów:

- ♦ **Specyfikacja.** Istnieje ponad 500-stronicowy plik Adobe Acrobat (PDF), dostępny za darmo w Internecie na stronie <http://java.sun.com>. Specyfikacja porządkuje zasady łączenia komponentów z serwerami aplikacji. Uściśla sposoby zalecane programowania w tej technologii.
- ♦ **Zbiór interfejsów Javy.** Komponenty i serwery aplikacji muszą być zgodne z tymi interfejsami. Ponieważ wszystkie komponenty są stworzone z myślą o jednym interfejsie, z punktu widzenia serwera aplikacji są identyczne. Serwer może więc swobodnie zarządzać dowolnymi komponentami. Wspomniane interfejsy możesz za darmo pobrać ze strony <http://java.sun.com>.

Dlaczego Java?

Komponenty EJB muszą być pisane wyłącznie w Javie. Także ich docelowym przeznaczeniem musi być Java. To poważne ograniczenie. Mamy jednak dobrą wiadomość, Java, z wielu powodów, jest idealnym językiem do budowy komponentów.

Rozdzielenie interfejsu od implementacji. Potrzebujemy jasnego podziału na interfejs i implementację komponentów. W końcu klient kupujący komponenty nie powinien się martwić o ich implementację. Ulepszenia i wsparcie oferowane przez dostawcę komponentów byłyby niemal niemożliwe do zrealizowania. Java umożliwia taki podział już na poziomie składni, za pomocą słów kluczowych `interface` i `class`.

Bezpieczeństwo. Struktura języka Java zapewnia znacznie większe bezpieczeństwo niż struktura innych języków. W Javie wątek jest likwidowany w momencie, gdy kończy się działanie programu. Wskaźniki także nie są już problemem. Znacznie rzadziej występują także problemy z pamięcią. Java udostępnia również bogaty zbiór bibliotek, nie jest więc tylko składnią, ale także całym zbiorem napisanych wcześniej i dokładnie przetestowanych bibliotek, które pozwalają programistom unikać pracy nad elementami dawno wymyślonymi. Oferowane przez Javę bezpieczeństwo ma zasadnicze znaczenie dla aplikacji krytycznych. Oczywiście udostępniana funkcjonalność, niezbędna do osiągnięcia pewnego poziomu bezpieczeństwa, może nieco ograniczać wydajność Twojej aplikacji, należy jednak pamiętać, że 90 procent wszystkich programistycznych rozwiązań biznesowych to po prostu osławiony graficzny interfejs użytkownika (ang. *Graphical User Interface* — *GUI*) do bazy danych. I właśnie baza danych, a nie Java, będzie wąskim gardłem numer jeden Twojego systemu.

Działanie na wielu platformach. Java działa na dowolnej platformie. Ponieważ EJB jest pewnym zastosowaniem tego języka, komponenty powinny dawać się łatwo uruchamiać na wszystkich platformach. Ma to zasadnicze znaczenie dla wielu klientów, którzy zainwestowali już w rozmaite platformy sprzętowe i programowe, jak Windows, UNIX czy komputery mainframe. Oczywiście jest, że takie firmy nie mają zamiaru rezygnować ze swoich dotychczasowych inwestycji.

Jeśli zdecydowałeś się stosować komponenty EJB, musisz dokonać jeszcze jednego wyboru pomiędzy: zarządzaniem komponentami za pomocą technologii .NET firmy Microsoft a Standardem CORBA (*Common Object Request Broker Architecture*) zaproponowanym przez konsorcjum OMG (*Object Management Group*).

Zauważ, że wiele spośród serwerów EJB bazuje na standardzie CORBA i może z tym standardem współpracować (patrz dodatek A, gdzie opisaliśmy sposoby uzyskiwania tego efektu).

EJB jako rozwiązanie biznesowe

EJB jest technologią stosowaną jako pomoc przy rozwiązywaniu problemów biznesowych. Komponenty EJB mogą wykonywać następujące czynności:

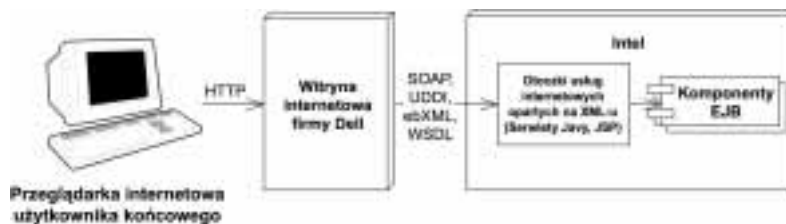
- ♦ **Realizacja zadania biznesowego.** Istnieją przykłady stosowania komponentów do obliczania podatków dla koszyka zakupów internetowych z możliwością zatwierdzania zamówienia przez menadżera lub wysyłania listu elektronicznego w celu jego potwierdzenia za pomocą interfejsu *JavaMail*.
- ♦ **Dostęp do bazy danych.** Mamy także przykłady wysyłania zamówienia na książki, transferu pieniędzy pomiędzy dwoma kontami bankowymi itp. Komponenty EJB realizują dostęp do bazy danych za pomocą interfejsu *Java Database Connectivity* (JDBC).
- ♦ **Dostęp do innego systemu.** Istnieją przykłady wywoływania wydajnych istniejących systemów napisanych w COBOL-u, które obliczają wskaźnik ryzyka dla nowego konta ubezpieczeniowego, wywołując, na przykład, system *SAP R/3*. Komponenty EJB wykorzystują do integracji z istniejącymi aplikacjami interfejs *Java Connector Architecture* (JCA).

EJB nie są komponentami graficznego interfejsu użytkownika; kryją się raczej za tym interfejsem i wykonują całą ciężką pracę systemu. Oto przykłady graficznych interfejsów użytkownika, które mogą być połączone z odpowiednimi komponentami EJB:

- ♦ **Pełny klient.** Pełny klient jest uruchamiany na komputerze użytkownika. Może się łączyć z komponentami EJB znajdującymi się na serwerze za pośrednictwem sieci komputerowej. Dopiero tak wywołane komponenty realizują opisane powyżej przykładowe zadania. Pełny klient to w rzeczywistości aplet lub aplikacja.

- ◆ **Dynamicznie generowane strony WWW.** Skomplikowane witryny internetowe muszą składać się ze stron, których treść zależy od określonego żądania. Przykładowo, strona główna *Amazon.com* jest całkowicie inna dla każdego użytkownika, jej wygląd zależy od jego profilu. Do generowania takich stron wykorzystujemy serwlety Javy i JavaServer Pages (JSP). Zarówno serwlety, jak i JSP działają na serwerze i mogą łączyć się z komponentami EJB w celu wygenerowania różnych stron w zależności od wartości otrzymanych z tych komponentów.
- ◆ **Otoczki usług internetowych opartych na XML-u.** Niektóre aplikacje biznesowe nie wymagają żadnego interfejsu użytkownika. Istnieją tylko po to, by łączyć się z innymi aplikacjami, które takie interfejsy udostępniają. Przykładowo, firma Dell Computer Corporation musi kupić procesory Intelu do wyprodukowania swoich komputerów. Intel mógłby udostępnić serwis internetowy, który umożliwiłby oprogramowaniu firmy Dell łączenie się z jego systemem i zamawianie potrzebnej liczby procesorów. W takim przypadku system Intelu nie musi zawierać żadnego interfejsu użytkownika, wystarczy, że będzie funkcjonował jako usługa internetowa. Można w takich sytuacjach stosować takie technologie jak SOAP, UDDI, ebXML czy WSDL. Pokazaliśmy to na rysunku 1.6.

Rysunek 1.6.
*Komponenty EJB
jako zaplecze usług
internetowych*

Prawdziwą różnicą pomiędzy komponentami graficznego interfejsu użytkownika (pełne klienty, strony generowane dynamicznie, otoczki usług internetowych) a komponentami EJB jest domena, której interesujące nas komponenty są częścią. Komponenty interfejsu użytkownika są dostosowane do wykonywania takich operacji po stronie klienta jak generowanie elementów tego interfejsu (choć nie zawsze jest to konieczne), realizacja czynności związanych z prezentacją danych czy proste operacje biznesowe. Reprezentują system bezpośrednio przed użytkownikiem końcowym lub partnerem biznesowym.

Komponenty EJB nie są stworzone do działania po stronie klienta; są typowymi komponentami dla serwerów. Ich zadaniem jest wykonywanie operacji charakterystycznych dla serwerów, jak realizacja skomplikowanych algorytmów czy rozbudowanych transakcji biznesowych. Oprogramowanie serwera ma zupełnie inne potrzeby niż bogate środowisko interfejsów graficznych. Komponenty działające na serwerach muszą charakteryzować się wysoką dostępnością, odpornością na błędy, działaniem transakcyjnym oraz bezpiecznym środowiskiem dla wielu użytkowników. Serwer aplikacji udostępnia wysokiej jakości środowisko dla komponentów EJB oraz bezpieczną „obudowę” niezbędną do zarządzania tymi komponentami.

„Ekosystem” EJB

Aby uruchomić swoje rozwiązanie oparte na komponentach EJB, nie wystarczy serwer aplikacji i wspomniane komponenty. W rzeczywistości, stosowanie EJB wymusza współpracę *ponad sześciu różnych* elementów. Każdy z nich jest „ekspertem” w jednej dziedzinie i odpowiada za jeden z kluczowych fragmentów całego procesu pomyślnego uruchamiania systemu. Ponieważ każda część jest wyspecjalizowana, łączny czas budowy całego rozwiązania jest znacznie ograniczony. Razem, wspomniane elementy tworzą *ekosystem EJB*.

Zajmijmy się teraz elementami tego ekosystemu. W miarę czytania tego opisu, spróbuj pomyśleć o roli, jaką odgrywasz w modelu biznesowym Twojej firmy. Jeśli nie jesteś pewien, zadaj sobie pytanie, jaki nadrzędny cel realizujesz w swoim przedsiębiorstwie. Pomyśl także, jaką rolę możesz odgrywać w kolejnych projektach.

Ekosystem EJB nie jest przeznaczony dla każdego. W mojej firmie słyszałem okropne opowieści o przedsiębiorstwach, w których wybrano technologię EJB tylko dlatego, że korzystali z niej wszyscy wokół, lub dlatego, że była to technologia nowa i bardzo interesująca. To nie są najlepsze powody korzystania z komponentów EJB — efekty tak motywowanego wyboru mogą być fatalne. Kompletnie rozważania na temat przypadków, w których stosowanie EJB jest (lub nie jest) pożądane omówimy w rozdziale 15.

JavaBeans. Enterprise JavaBeans

Mogłeś słyszeć o innym standardzie zwanym *JavaBeans*. Jest to zupełnie coś innego niż Enterprise JavaBeans.

Mówiąc w największym skrócie, JavaBeans to klasy Javy zawierające standardowy zestaw metod `get` i `set`. Są komponentami Javy wielokrotnego użytku zawierającymi własności, zdarzenia i metody (podobne do kontrolerek ActiveX firmy Microsoft), które można łatwo wykorzystać w celu stworzenia (często wizualnych) aplikacji Javy.

JavaBeans są znacznie mniejsze od Enterprise JavaBeans. Możesz je wykorzystać do budowy większych komponentów lub całych aplikacji. JavaBeans nie są jednak komponentami przeznaczonymi do natychmiastowego stosowania, wymagają raczej pewnej obróbki. Nie umieszczasz przecież komponentu gotowego JavaBeans w swojej aplikacji, próbujesz go raczej wykorzystać do budowy większej aplikacji, którą już będzie można stosować. Ponieważ komponenty te nie mogą funkcjonować samodzielnie, nie wymagają specjalnego środowiska uruchamiania. Ponieważ JavaBeans są zwykłymi klasami Javy, nie potrzebują serwera aplikacji do inicjalizacji, niszczenia czy łączenia z innymi usługami. Sama aplikacja jest bowiem zbudowana z komponentów JavaBeans.

Dostawca komponentu

Dostawca komponentów oferuje nam komponenty biznesowe lub EJB. Komponenty EJB nie są kompletnymi aplikacjami, tylko gotowymi elementami, które możemy połączyć, tworząc kompletne rozwiązanie. Dostawcą komponentu może być niezależny sprzedawca oprogramowania lub wewnętrzny dział firmy udostępniający komponenty innym działom.

Wielu sprzedawców już dzisiaj oferuje swoje komponenty wielokrotnego użytku. Ich pełną listę możesz znaleźć na stronach www.componentsource.com lub www.flashline.com. W przyszłości tradycyjni producenci oprogramowania dla przedsiębiorstw (którzy dzisiaj oferują oprogramowanie automatyzujące, zarządzania zasobami, usług finansowych czy handlu elektronicznego) będą oferować swoje produkty w formie komponentów EJB lub przynajmniej połączenia do swoich aktualnych technologii.

Programista aplikacji

Programista aplikacji jest jednocześnie jej ogólnym architektem. Jego część pracy jest szczególnie ważna dla zrozumienia, jak poszczególne komponenty ze sobą współpracują. Efektem pracy programisty jest prawidłowe połączenie dostępnych komponentów. Taki architekt systemu może niekiedy nawet sam tworzyć część niezbędnych komponentów, jego praca polega na budowie aplikacji z komponentów, które można przecież ze sobą połączyć na wiele sposobów. Programista aplikacji jest klientem, który wykorzystuje komponenty dostarczone przez dostawcę komponentów.

Programista aplikacji może wykonywać niektóre lub wszystkie z poniższych zadań:

- ◆ Na podstawie swojej wiedzy o konkretnym problemie biznesowym decyduje, która z kombinacji dostępnych komponentów oraz nowych EJB będzie najlepsza do realizacji efektywnego rozwiązania; mówiąc najkrócej, planuje montaż.
- ◆ Zaopatruje system w interfejs użytkownika (przeważnie Swing, serwlet lub JSP, aplikacja lub aplet albo tylko usługa internetowa).
- ◆ Píše własne komponenty EJB rozwiązujące problemy specyficzne dla danego problemu biznesowego.
- ◆ Píše kod programu wywołującego komponenty dostarczone przez dostawcę komponentów.
- ◆ Píše kod integrujący, który dokonuje odwzorowania danych otrzymywanych z komponentów dostarczonych przez różnych producentów. Komponenty nie będą przecież współpracować ze sobą w magiczny sposób w celu rozwiązania danego problemu biznesowego. Odpowiednie odwzorowanie danych jest szczególnie ważne, gdy komponenty pochodzą od różnych sprzedawców.

Programistą aplikacji może być integrator systemu, firma doradcza lub programista pracujący w swoim domu.

Wdrożeniowiec EJB

Po tym, gdy programista zbuduje aplikację, należy ją jeszcze wdrożyć (uruchomić) w działającym w przedsiębiorstwie środowisku. Oto niektóre z wyzwań stojących przed wdrożeniowcem takiej aplikacji:

- ◆ Zabezpieczenie wdrażanej aplikacji za pomocą zapory ogniowej (ang. *firewall*) i innych środków ochronnych.
- ◆ Integracja z serwerem LDAP w celu otrzymania list bezpieczeństwa (np. Lotus Notes lub Microsoft Active Desktop).

- ♦ Wybranie sprzętu umożliwiającego osiągnięcie wymaganego poziomu wydajności.
- ♦ Dostarczenie rezerwowego sprzętu i nadliczbowych zasobów w celu zapewnienia niezawodności i tolerancji dla błędów.
- ♦ Dostrojenie systemu w celu poprawy wydajności.

Zazwyczaj twórca aplikacji (który często jest programistą lub analitykiem systemowym) nie zna się na powyższych zagadnieniach. Z tego właśnie powodu niezbędne jest zaangażowanie wdrożeniowca EJB, który jest wyczulony na specyficzne wymagania środowiska operacyjnego i bez trudu jest w stanie wykonać powyższe czynności. Wdrożeniowcy wiedzą, jak należy umieszczać komponenty w serwerze i jak dostosowywać je do pracy w konkretnym środowisku. Mają wolną rękę w dostosowywaniu komponentów do środowiska, w którym system jest wdrażany.

Wdrożeniowiec EJB może być pracownikiem firmy, zewnętrznym konsultantem lub przedstawicielem dostawcy komponentów. Przykłady działania takich wdrożeniowców można znaleźć w firmach Loudcloud i *HostJ2EE.com*, które oferują kompleksowe rozwiązania związane z wdrożeniami rozwiązań opartych na komponentach EJB.

Administrator systemu

Kiedy system już zadziała, administrator rozpoczyna nadzorowanie jego stabilnego funkcjonowania. Administrator systemu jest odpowiedzialny za utrzymanie i monitorowanie uruchomionego systemu. Może do tego celu wykorzystywać narzędzie do monitorowania i zarządzania udostępniane przez serwer EJB.

Przykładowo, wyszukane serwery EJB mogą ostrzegać administratora systemu w przypadku wystąpienia błędu, który wymaga jego natychmiastowej interwencji. Niektóre serwery realizują tę usługę za pomocą odpowiednich interfejsów do profesjonalnych rozwiązań monitorujących, jak np. Tivoli czy Computer Associates. Inne udostępniają własne systemy zarządzania za pomocą modułu obsługi *Java Management Extension* (JMX).

Dostawca kontenera i serwera

Dostawca kontenera udostępnia *kontener EJB*, czyli serwer aplikacji. Jest to środowisko uruchamiania i działania komponentów EJB. Kontener zawiera usługi oprogramowania pośredniczącego, które umożliwiają działanie komponentów i zarządzanie nimi. Przykładem kontenera EJB jest WebLogic firmy BEA, iPlanet Application Server firmy iPlanet, WebSphere firmy IBM, Oracle 9 i firmy Oracle, JRun firmy Macromedia, PowerTier firmy Persistence, Gemstone/J firmy Brokat, Bluestone firmy HP, iPortal firmy IONA, AppServer firmy Borland czy dostępny za darmo kod źródłowy serwera aplikacji JBoss.

Dostawca serwera aplikacji jest w rzeczywistości dostawcą kontenera EJB. Firma Sun nie rozróżnia tych dwóch pojęć, będziemy więc stosować je w tej książce zamiennie.

Cechy usług związanych z EJB

Sposób monitorowania działania systemu opartego na komponentach EJB nie jest opisany w specyfikacji EJB. Jest opcjonalną usługą dostępną w zaawansowanych serwerach aplikacji. Oznacza to, że każdy serwer może realizować to zadanie w inny sposób.

Początkowo możesz myśleć, że taka usługa ogranicza przenośność aplikacji. W rzeczywistości jednak usługa ta powinna być całkowicie przezroczysta dla użytkownika, powinna działać na drugim planie i nie powinna mieć wpływu na kod aplikacji. Od specyfiki serwera zależy, czy usługa monitorowania znajduje się poniżej poziomu aplikacji, na poziomie systemu czy nie. Zmiana serwera aplikacji nie powinna jednak mieć wpływu na kod naszego programu.

Pozostałe, nie opisane w specyfikacji EJB, przezroczyste usługi to: równoważenie obciążeń, przezroczystość awarii, zapisywanie w pamięci podręcznej, grupowanie czy algorytmy zarządzania połączeniami.

Sprzedawcy narzędzi

Aby wspomóc proces tworzenia komponentów, powinna istnieć standardowa metoda budowy, zarządzania i konserwacji komponentów. W ekosystemie EJB istnieje wiele zintegrowanych środowisk programowania (ang. *Integrated Development Environments — IDEs*) wspomagających budowanie i testowanie komponentów. Przykładowe środowiska to Visual Café firmy Webgain, VisualAge for Java firmy IBM czy JBuilder firmy Borland.

Inne narzędzia umożliwiają modelowanie komponentów w zunifikowanym języku modelowania (ang. *Unified Modeling Language — UML*), który opiera się na diagramach i właśnie notację UML wykorzystujemy w tej książce. Możesz następnie, na podstawie diagramów UML, wygenerować automatycznie kod komponentów EJB. Przykładami produktów realizujących to zadanie są Together/J firmy Togethersoft i Rational Rose firmy Rational.

Istnieją także inne narzędzia, które umożliwiają organizację komponentów (Flashline, ComponentSource), testowanie (JUnit, RSW Software) czy ich budowę (Ant).

Podsumowanie ról

Rysunek 1.7 prezentuje podsumowanie zależności pomiędzy poszczególnymi rolami w procesie tworzenia aplikacji opartej na komponentach EJB.

Możesz się zastanawiać, dlaczego w tworzenie rozwiązań opartych na komponentach EJB zaangażowana jest tak duża liczba specjalistów. Dzieje się tak dlatego, że technologia EJB umożliwia stosującym ją firmom lub osobom kształcenie ekspertów do konkretnych ról, co sprawia, że możliwe jest stworzenie jasnego podziału odpowiedzialności w zaangażowanym w prace nad systemem zespole.

Specyfikacja EJB czyni każdą rolę jasną i różną od pozostałych, co umożliwia ekspertom z różnych dziedzin współpracę w projekcie, nie tracąc jednocześnie możliwości ich wymienialności. Zauważ także, że niektóre role można łączyć. Przykładowo, obecnie dostępne serwery EJB i kontenery EJB pochodzą od tych samych dostawców.

Rysunek 1.7.
Powiązania ról zaangażowanych w tworzenie aplikacji EJB

W małych firmach dostawca komponentów, programista aplikacji i wdrożeniowiec może być tą samą osobą, która próbuje od podstaw zbudować rozwiązanie biznesowe oparte na komponentach EJB. Jaką rolę chciałbyś odgrywać?

Niektóre role jedynie sugerują możliwe zadania stawiane odpowiednim pracownikom, na przykład administrator systemu może nadzorować poprawne funkcjonowanie działającego systemu, ale może też mieć przypisane inne zadania. W innych przypadkach, na przykład w odniesieniu do dostawców komponentów czy kontenera, specyfikacja EJB ściśle określa zasady, którymi muszą się kierować, by uniknąć załamania całego ekosystemu EJB. Dzięki jasno zdefiniowanym rolom, technologia EJB jest solidną podstawą dla rozproszonej, skalowalnej architektury komponentowej, w której możliwa jest swobodna wymiana rozwiązań pochodzących od wielu producentów.

Przyszła specyfikacja EJB będzie definiowała nową rolę, nazwaną menadżerem trwałości, która będzie związana z działaniem serwera aplikacji. Twoje komponenty będą potrzebowały menadżera trwałości do odwzorowania danych biznesowych w pamięci, na przykład przekształcając obiekty w relacyjną bazę danych.

Zadaniem menadżera trwałości będzie utrwalanie danych biznesowych za pomocą odpowiednich rodzajów pamięci. Będzie mógł wykorzystywać płaski system plików, relacyjną bazę danych, obiektową bazę danych lub istniejący, specyficzny dla danej firmy, system.

Dostawcą menadżera trwałości może być dostawca kontenera (serwera) EJB, jest tak w przypadku rozwiązania WebSphere firmy IBM, które zawiera wbudowane narzędzia zarządzania trwałością. Przykładami osobnych produktów oferowanych przez niezależnych dostawców są TOPLink firmy WebGain oraz Cocobase firmy Thought Inc.

Niestety, rola dostawcy menadżera trwałości nie została zdefiniowana wprost w specyfikacji EJB 2.0. Z powodu ograniczeń czasowych standard wykorzystywania menadżera trwałości w serwerach aplikacji pozostaje nieokreślony aż do czasu ukazania się następczej wersji EJB. Dobrą wiadomością jest natomiast informacja o braku wpływu tego typu narzędzi na przenośność Twojego kodu, ponieważ na poziomie aplikacji nie musisz przejmować się sposobem utrwalania przetwarzanych danych (bezpośrednio przez kontener bądź za pomocą dodatkowego modułu zarządzania trwałością). Złą wiadomością jest natomiast konieczność opierania swoich rozwiązań na specyficznych układach pomiędzy producentami menadżerów trwałości a dostawcami serwerów aplikacji, co oznacza, że nie każdy menadżer trwałości będzie współpracował z dowolnym serwerem.

Platforma Java 2, Enterprise Edition (J2EE)

EJB jest tylko częścią większej technologii oferowanej przez firmę Sun Microsystems, zwanej platformą Java 2, Enterprise Edition (J2EE). Celem wydania J2EE jest dostarczenie niezależnego od platformy, przenośnego, wielowątkowego, bezpiecznego i standaryzowanego rozwiązania dla programowania serwerów w języku Java.

J2EE jest specyfikacją, a nie konkretnym produktem. Określa pewne zasady, do których należy się stosować podczas tworzenia oprogramowania dla przedsiębiorstw. Korzystając z tej specyfikacji, producenci mogą tworzyć konkretne rozwiązania zgodne z technologią J2EE.

Ponieważ J2EE jest jedynie specyfikacją (rozumianą, jako odpowiedź na potrzeby wielu przedsiębiorstw), nie wiąże się z żadnym konkretnym producentem oprogramowania. Co więcej, umożliwia programowanie dla wielu platform, co zachęca licznych producentów do tworzenia kompletnych, zaawansowanych rozwiązań w tej technologii. Specyfikacja J2EE ma też swoją ciemną stronę: pojawiające się niejednoznaczne definicje i chęć współzawodnictwa powodują niekiedy niezgodność rozwiązań pochodzących od różnych producentów oprogramowania.

J2EE to trzy różne platformy Javy. Każda z nich jest podzbiorem innej, większej platformy:

- ♦ **Platforma Java 2, Micro Edition (J2ME)** jest platformą programistyczną przeznaczoną dla urządzeń obsługujących Javę, jak palmtopy, pagery, zegarki itp. W przypadku tej platformy mamy do czynienia z bardzo uproszczonym językiem programowania, co wynika z oczywistych ograniczeń wydajnościowych i ilościowych w tego typu małych urządzeniach.
- ♦ **Platforma Java 2, Standard Edition (J2SE)** zawiera standardowe usługi Javy dla apletów i aplikacji, jak ułatwienia w operacjach wejścia-wyjścia, ułatwienia w tworzeniu graficznego interfejsu użytkownika itp. Platforma J2SE zawiera najczęściej wykorzystywany przez programistów zestaw narzędzi Javy (ang. *Java Development Kit* — *JDK*).
- ♦ **Platforma Java 2, Enterprise Edition (J2EE)** skupia w sobie interfejsy programowania Javy przeznaczone dla przedsiębiorstw i stanowi tym samym kompletną platformę programistyczną dla tworzonych w Javie rozwiązań dla serwerów korporacyjnych.

Pojawienie się J2EE ma ogromne znaczenie, ponieważ nowa platforma unifikuje oprogramowanie serwerów pisane w Javie. J2EE składa się z następujących komponentów dostarczanych przez Sun Microsystems:

- ♦ **Specyfikacje.** Każdy interfejs programowy zawarty w J2EE ma własną specyfikację — plik PDF dostępny za darmo na witrynie <http://java.sun.com>. Za każdym razem, gdy pojawia się nowa wersja J2EE, firma Sun wiąże wersje wszystkich specyfikacji interfejsów programowych z wersją nowego

produktu. Takie rozwiązanie zwiększa przenośność kodu, ponieważ wszyscy producenci tworzą oprogramowanie dla dokładnie jednego wydania interfejsów. Podobnie postępuje firma Microsoft, która raz na kilka lat wypuszcza na rynek nową wersję systemu Windows. W takich sytuacjach, firma zawsze dostosowuje wersje pojawiających w tym czasie technologii do najnowszej wersji systemu operacyjnego i wydaje tak oznaczone produkty niemal równocześnie.

- ♦ **Pakiet testowy.** Sun udostępnia także pakiet testowy dla producentów serwerów J2EE, by mogli dokładnie przetestować swoje rozwiązania. Jeśli serwer pomyślnie przejdzie testy, firma Sun potwierdza zgodność systemu, co daje klientom pewność, że produkt jest całkowicie zgodny ze specyfikacją J2EE. Obecnie wielu producentów uzyskało już certyfikaty zgodności z technologią J2EE, opinie o ich produktach możesz za darmo znaleźć na stronach *TheServerSide.com*.
- ♦ **Przykładowa realizacja.** Aby umożliwić programistom pisanie kodu zgodnego z J2EE tak, jak programowali w JDK, firma Sun udostępniła swoją własną, darmową realizację specyfikacji J2EE. Sun określa swój produkt jako uproszczoną platformę i zastrzega, że nie jest ona przeznaczona do użytku komercyjnego.
- ♦ **Dokumentacja.** Każdy z interfejsów programowych zawartych w J2EE ma jasno określone przeznaczenie zdefiniowane przez firmę Sun (dokumenty *J2EE BluePrints*). Odpowiednia dokumentacja jest dostępna do pobrania w formacie pliku PDF, w którym twórca specyfikacji opisuje, jak należy łączyć ze sobą technologie J2EE.

Technologie J2EE

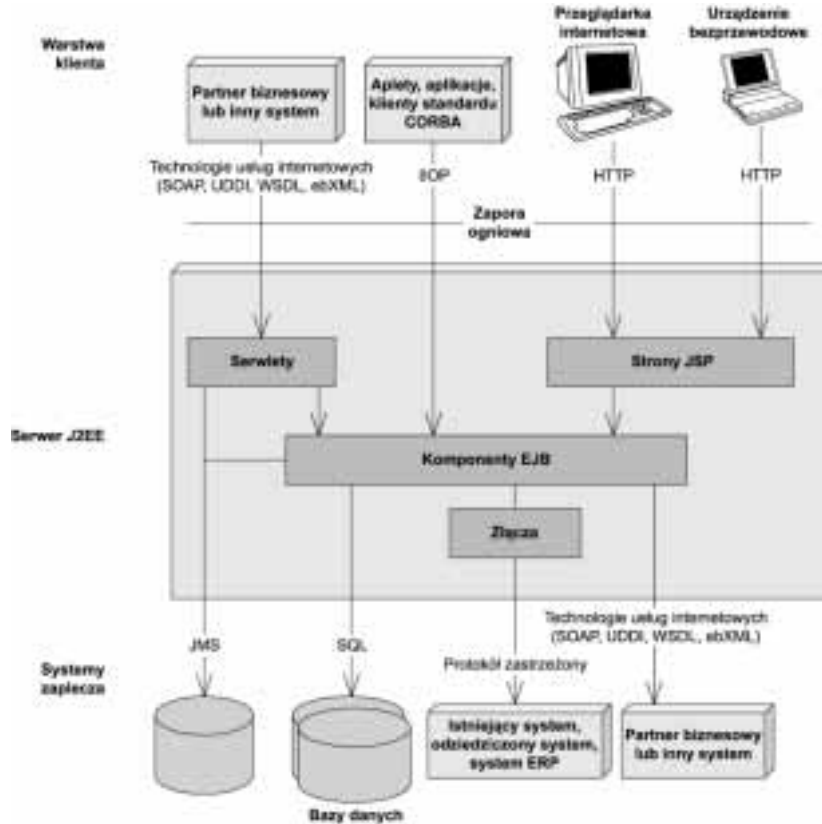
Platforma Java 2, Enterprise Edition jest solidnym pakietem oprogramowania pośredniczącego, który znacznie ułatwia pracę programistów aplikacji dla serwerów. Platforma J2EE powstała na bazie istniejących technologii zawartych w platformie J2SE, która, poza podstawową obsługą Javy, umożliwia stosowanie różnych bibliotek (*.awt*, *.net*, *.io*) i budowę zarówno aplikacji, jak i apletów. Ponieważ J2EE zbudowano na bazie J2SE, produkty zgodne z J2EE muszą realizować zarówno wszystkie założenia J2EE, jak i J2SE. Oznacza to, że budowa rozwiązań zgodnych z platformą J2EE jest ogromnym wyzwaniem. To ograniczenie spowodowało znaczną konsolidację producentów oprogramowania z zakresu rozwiązań korporacyjnych pisanych w Javie. Obecnie na tym rynku pojawia się kilku wyraźnych liderów.

Omówimy J2EE w wersji 1.3, w której włączono obsługę EJB 2.0. Współpracę najważniejszych technologii zawartych w platformie J2EE przedstawiliśmy na rysunku 1.8.

Aby lepiej zrozumieć rzeczywistą wartość J2EE, przedstawiamy poniżej wszystkie interfejsy programowania oferowane przez rozwiązania zgodne ze specyfikacją J2EE 1.3:

- ♦ **Enterprise JavaBeans (EJB).** EJB definiuje sposoby pisania i udostępniania komponentów dla serwerów, określa także standard współpracy komponentów z zarządzającymi nimi serwerami aplikacji. Komponenty EJB są nieodłączną częścią platformy J2EE i wykorzystują wiele zawartych w niej technologii.

Rysunek 1.8.
Zastosowanie
platformy Java 2,
Enterprise
Edition

- ♦ **Zdalne wywoływanie metod Javy** (*Java Remote Method Invocation — RMI* oraz *RMI-IIOP*). RMI jest w języku Java naturalnym sposobem komunikowania się obiektów rozproszonych, takich jak dwa różne obiekty działające na dwóch różnych maszynach. RMI-IIOP jest rozszerzeniem RMI umożliwiającym integrację ze standardem CORBA. Oficjalnym interfejsem programowym dostarczanym przez J2EE jest RMI-IIOP (nie RMI) i właśnie ten interfejs omawiamy w dodatku A.
- ♦ **Interfejs nazewnictwa i katalogów Javy** (*Java Naming and Directory Interface — JNDI*). Interfejs JNDI jest stosowany do uzyskiwania dostępu z Javy do systemów nazewnictwa i katalogów. Możesz wykorzystywać JNDI w swojej aplikacji do rozmaitych celów, jak łączenie z komponentami EJB lub innymi zasobami za pośrednictwem sieci komputerowej, uzyskiwanie dostępu do danych przechowywanych w innych usługach jak Microsoft Exchange czy Lotus Notes. Interfejs JNDI również omówiony został w dodatku A.
- ♦ **Interfejs łączenia Javy z bazami danych** (*Java Database Connectivity — JDBC*). JDBC jest interfejsem programowym umożliwiającym uzyskiwanie dostępu do relacyjnych baz danych. Zaletą JDBC jest możliwość dostępu do dowolnej relacyjnej bazy danych za pomocą jednego interfejsu. JDBC omawiamy szczegółowo w rozdziale 6.

- ♦ **Interfejs transakcji Javy** (*Java Transactions API — JTA*). Specyfikacje JTA i JTS umożliwiają komponentom korzystanie ze wsparcia niezawodnego systemu transakcyjnego. Działanie JTA i JTS wyjaśniamy w rozdziale 10.
- ♦ **Usługa komunikatów Javy** (*Java Messaging Service — JMS*). JMS umożliwia Twoim rozwiązaniom, zgodnym z J2EE, komunikowanie się w oparciu o przesyłanie wiadomości. Możesz wykorzystywać ten rodzaj komunikacji zarówno wewnątrz swojego systemu, jak i poza nim. Przykładowo, możesz połączyć się z systemem pośredniczącym działającym w oparciu o komunikaty (ang. *Message-Oriented Middleware — MOM*), jak IBM MQSeries czy Microsoft Message Queue (MSMQ). Przesyłanie wiadomości jest rozwiązaniem alternatywnym dla RMI-IIOP i, jak każde tego typu rozwiązanie, ma swoje wady i zalety. Usługę JMS omówimy dokładniej w rozdziale 8.
- ♦ **Serwlety Javy**. Serwlety są komponentami sieciowymi, które możemy wykorzystywać do rozszerzania funkcjonalności naszych serwerów WWW. Działanie serwletów opiera się na obsłudze żądań i odpowiedzi, co oznacza, że przechwytyują żądanie od pewnego węzła (najczęściej przeglądarki internetowej) i wysyłają do tego węzła odpowiedź. Takie działanie czyni z serwletów doskonałe narzędzie do zadań związanych z generowaniem dynamicznych stron WWW. Serwlety różnią się od komponentów EJB, które oferują wiele nieosiągalnych dla nich możliwości. Serwlety są za to znacznie lepiej przygotowane do obsługi prostych systemów żądanie-odpowiedź i nie wymagają wyszukanych metod zarządzania oferowanych przez serwery aplikacji. Używanie serwletów z komponentami EJB zaprezentujemy w rozdziale 17.
- ♦ **Java ServerPages (JSP)**. Technologia stron JSP jest bardzo podobna do serwletów. W rzeczywistości, skrypty JSP są kompilowane do postaci serwletów. Poważną różnicą pomiędzy skryptami JSP a serwletami jest sposób kodowania: strony JSP nie są czystym kodem Javy, koncentruje się raczej na konstrukcji interfejsu użytkownika. Stosowanie skryptów JSP jest szczególnie uzasadnione, jeśli chcesz w swoim rozwiązaniu fizycznie oddzielić łatwy w konserwacji interfejs użytkownika od reszty aplikacji. JSP jest w takich przypadkach idealnym rozwiązaniem, którym można łatwo zarządzać bez konieczności zatrudniania specjalistów od programowania w języku Java (skrypty JSP nie wymagają kompilatora Javy). Sposoby stosowania JSP i EJB prezentujemy w rozdziale 17.
- ♦ **Java IDL**. Java IDL jest stworzoną w Javie przez firmę Sun Microsystems implementacją standardu CORBA. Java IDL umożliwia integrację naszych rozwiązań z innymi językami. Pozwala także rozproszonym obiektom uzyskać pełny dostęp do usług standardu CORBA. J2EE jest więc całkowicie zgodne z tym standardem. Integrację naszych rozwiązań z technologią CORBA omówimy szczegółowo w dodatku B.
- ♦ **JavaMail**. Usługa JavaMail umożliwia nam wysyłanie listów elektronicznych z naszych napisanych w Javie programów niezależnie od platformy czy protokołu. Przykładowo, w oprogramowaniu serwera napisanym w J2EE możemy, korzystając z usługi JavaMail, potwierdzać zakupy dokonywane

przez Internet na witrynie handlu elektronicznego, za pomocą listu elektronicznego do klienta. Zwróć jednak uwagę na fakt, że usługa JavaMail jest uzależniona od JavaBeans Activation Framework (JAF), co powoduje, że również JAF musi być częścią J2EE. W książce nie będziemy się zajmować usługą JavaMail.

- ◆ **Architektura złączy J2EE** (*J2EE Connector Architecture — JCA*). Złącza umożliwiają uzyskiwanie dostępu do istniejących korporacyjnych systemów informacyjnych z poziomu naszego rozwiązania J2EE. Może to dotyczyć dowolnych istniejących rozwiązań, od systemów mainframe z wydajnymi systemami transakcyjnymi (np. CICS firmy IBM czy TUXEDO firmy BEA), przez systemy zarządzania zasobami przedsiębiorstwa (ang. *Enterprise Resource Planning — ERP*), do naszych systemów autorskich. Złącza są przydatne, ponieważ automatycznie zarządzają szczegółami związanymi z nawigacją pomiędzy oprogramowaniem a istniejącymi systemami takimi, jak obsługa transakcji czy problemy bezpieczeństwa. Kolejną zaletą architektury złączy jest możliwość jednorazowego napisania sterownika uzyskiwania dostępu do istniejącego systemu i umieszczenia go na serwerze zgodnym z J2EE. Ta właściwość jest istotna, ponieważ wystarczy raz poznać sposób uzyskiwania dostępu do dowolnego istniejącego systemu. Co więcej, taki sterownik piszemy tylko raz i możemy wykorzystywać go wielokrotnie na dowolnym serwerze, co ma szczególne znaczenie dla niezależnych producentów oprogramowania (ISVs), którzy chcą umożliwić dostęp do swojego oprogramowania dla programów działających na serwerach aplikacji. Zamiast pisać sterowniki dostosowane do pojedynczych serwerów, można stworzyć jeden sterownik dla wszystkich. Problem integracji z istniejącymi systemami omówimy szerzej w rozdziałach 12. i 13.
- ◆ **API Javy dla przetwarzania XML-a** (*Java API for XML Parsing — JAXP*). Istnieje wiele aplikacji stworzonych w technologii J2EE i wykorzystujących format XML. Przykładowo, będziemy musieli przetwarzać dane w formacie XML, jeśli wykonujemy operacje na linii firma-firma (ang. *Business-to-Business — B2B*), na przykład w przypadku usług internetowych, jeśli próbujemy uzyskać dostęp do istniejących systemów i odwzorowujemy otrzymane z nich dane w formacie XML lub jeśli utrwalamy dokumenty XML w bazie danych. JAXP jest w istocie interfejsem programowym do przetwarzania dokumentów XML w aplikacjach J2EE i jest jedną z implementacji neutralnego interfejsu do analizatorów XML-a. Interfejs JAXP wykorzystuje się zazwyczaj w serwletach, skryptach JSP i komponentów EJB. Na stronach *TheServerSide.com* znajdziesz darmowe materiały opisujące sposoby budowy serwisów internetowych w środowisku J2EE.
- ◆ **Usługa identyfikacji i autoryzacji w Javie** (*Java Authentication and Authorization Service — JAAS*). JAAS jest standardowym interfejsem programowym dla operacji związanych z bezpieczeństwem programów napisanych w J2EE. W ogólności, JAAS umożliwia także włączanie całych systemów bezpieczeństwa do naszych rozwiązań. Więcej szczegółów na temat bezpieczeństwa i komponentów EJB znajdziesz w rozdziale 9.

Podsumowanie

Przedstawiliśmy w tym rozdziale bardzo dużo informacji. Najpierw opracowaliśmy listę problemów związanych z tworzeniem dużego, wielowarstwowego systemu. Następnie omówiliśmy komponentową architekturę serwerów, która umożliwia nam pisanie skomplikowanych aplikacji biznesowych bez konieczności zagłębiania się w usługi programów pośredniczących. Zajęliśmy się także standardem EJB i skupiliśmy się na jego szczególnych zaletach. Przeanalizowaliśmy role związane z tworzeniem rozwiązań opartych na komponentach EJB i rozważyliśmy technologie składające się na platformę J2EE.

Mamy dla Ciebie dobrą wiadomość: dopiero zaczynamy poznawanie wielu interesujących i zaawansowanych zagadnień. W następnym rozdziale zajmiemy się kwestiami związanymi z *przechwytywaniem żądań*, które będą miały zasadnicze znaczenie dla późniejszego zrozumienia komponentów EJB. Zaczynajmy!